

Καὶ αἱ φρικιάσεις τοῦ θανάτου σας γεννοῦν τὴν φρικίαν οὐχὶ τῆς θνητῆς σαρκός, ἀλλὰ τοῦ ὑπερόχου σπινθῆρος, τοῦ σπινθῆρος τῆς Καταστροφῆς καὶ τῆς Δημιουργίας, διότι ἐγκυμονοῦν τὸν σπινθῆρα τῶν ἄστρων!

Ναί, ὁ θάνατός σας εἶνε ἡ κοινωνία πρὸς τὸ αἰώνιον κύκλωμα τῶν μυρίων μυστικῶν τῆς Ζωῆς δυνάμεων καὶ διὰ τοῦτο κυριαρχεῖτε τοῦ Παντός ἐν τῷ Θανάτῳ!

Ὅλαι αἱ ἁρμονίαι αἱ σπαρμέναι εἰς τὰ βάθη τῆς μητέρας γῆς, ὅλαι αἱ φρικιάσεις αἱ κρυπτόμεναι ὑπὸ τὰς σκιάς τῶν μυρωμένων δρυμῶνων, τῶν προαιωνίων δασῶν, ὅ,τι ἄγριον ἐνυπάρχει εἰς τοὺς μυκηθμοὺς τῆς καταιγίδος, εἰς τοὺς τρόμους τοῦ σκότους, εἰς τὴν πένθιμον τῶν ἀστραπῶν φωτοπλημύραν — καὶ ὅλα τὰ χρυσονάματα τῶν σκέψεων, ποῦ γεννᾷ στοὺς ἁρμονικοὺς οὐρανοὺς τὸ ῥοδοφανές, τὸ ξανθὸν ἡλιοβασίλευμα, ἃς γείνουν σήμαντρα αἱμάτων καὶ δημιουργοὶ μελωδιῶν διὰ νὰ τονίσουν, διὰ νὰ ὑμνήσουν εἰς χώραν ὑπέργειον τὴν Τραγωδίαν τοῦ θανάτου σας, διότι ὁ Θάνατός σας πέραν τῆς προσκαίρου ζωῆς, πέραν τῶν ὁρίων τοῦ χρόνου, δημιουργεῖ τὴν Αἰωνιότητα!...

Ἀλεξάνδρεια, Ἰανουάριος 1908.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΤΟ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

ἘΙΣ τὴν αὐλὴν τοῦ Περιάνδρου, τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἐτέθη ποτὲ τὸ ζήτημα μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος: ποία εἶνε ἡ τελειότερα δημοκρατικὴ πολιτεία.

Ὁ Βίας ἀπεφάνθη ὅτι «ἡ ἐντελεστέρα πολιτεία εἶνε ἐκείνη, ἔνθα οἱ νόμοι δὲν ἀναγνωρίζουν ἄλλον ἀνώτερον πλὴν αὐτῶν».

Ὁ Θάλης: — «Ὅπου οἱ πολῖται δὲν εἶνε μήτε πολὺ πλούσιοι μήτε πολὺ πτωχοί».

Ὁ Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης: — «Ἐκεῖ, ἔνθα ἡ μὲν ἀρετὴ τιμᾶται, ἡ δὲ κακία μισεῖται».

Ὁ Πιττακός: — «Ἡ πολιτεία, ὅπου τὰ ἀξιώματα δίδονται πάντοτε εἰς τοὺς ἀγαθοὺς, οὐδέποτε δὲ εἰς τοὺς πονηροὺς».

Ὁ Κλεόβουλος: — «Ἐκεῖ, ὅπου οἱ πολῖται φοβοῦνται τὸν φόγον μᾶλλον διὰ τὴν ἀθέτησιν τοῦ νόμου παρὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου τιμωρίαν».

Ὁ Χίλων: — «Ὅπου ἡ πόλις ὑποτάσσεται περισσότερον εἰς τοὺς νόμους παρὰ εἰς τοὺς δημαγωγοὺς ῥήτορας».

Ἄλλ' ἡ γνώμη τοῦ Σόλωνος ἐκρίθη ὡς ἡ πλέον ἐμβριθής.

Ὁ Σόλων εἶπεν:— «Κρατίστη δημοκρατία εἶνε ἐκείνη, ἔνθα καὶ ἡ πρὸς τὸν ἐλάχιστον ἐλεύθερον πολίτην ἀτιμία θεωρεῖται ὕβρις εἰς ὅλην τὴν πολιτείαν».

Χρειαζεται ἀρά γε πολλή σοφία διὰ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ Πολιτεία, τὴν ὁποίαν διέπει μόνον ὁ νόμος τῆς συναλλαγῆς καὶ τῶν ἰδιοτελῶν ὑπολογισμῶν, εὐρίσκεται εἰς ἀδιάλλακτον ἐχθραν πρὸς τὰς γνώμας τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος;

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

[*Ἐκ τῶν τοῦ Φοντενέϊγ*]*

ΤΗΝ καρδούλα σου, γλυκειά μου, ποῦ μοῦ χάριςες,
τῆς ἀγάπης σου, τ' ὀλόχρυσο ἀμανάτι,
δὲν τὴν σκόρπισα σὲ τρέλλες, δὲν τὴν πέταξα,
δὲν τὴν ἔχασα στιγμούλα ἀπὸ τὸ ῥμάτι!

Στὴν καρδούλα μου σιμὰ τὴν ἔχω βάλει
καὶ δὲν ξέρω ποιά εἶν' ἡ μιὰ καὶ ποιά ἡ ἄλλη.

Πῶς, γλυκειά μου, τώρα θές νὰ τῆς χωρίσουμε;
Ἀπ' τὴ σκέψι εἶν' ἡ ψυχὴ μου τρομαγμένη!
Τάχα, φῶς μου, θὰ μπορέσουμε νὰ σπᾶσωμε—
δίχως πόνο μας—τὸν κόμπο ποῦ τῆς δένει;
Ἄν ξεσχίσω τὴν καρδιά μου, συλλογίσου!
καὶ ἄχ! ἀλλοίμονο, ἂν ξεσχίσω τὴ ῥική σου!

Ἄν θελήσωμε, γλυκειά μου, νὰ τῆς κόψωμε,
πόση θλίψι, πόσο βάσανο καὶ ὀδύνη!
Σιμὰ πάντα τῆς καρδοῦλες μας ν' ἀφήσουμε...
Ἔτσι τῷθελεν ἡ Μοῖρα! Τί νὰ γίνῃ!

Ἄφυσέ τες μπερδεμένες ἐκεῖ χάμου...

ὦ, μὴν ψάχνῃς ποιά ἡ καρδιά σου—ποιά ἡ καρδιά μου...

[Μεταφράσεις]

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

* ΣΗΜ. — Διὰ τὴν εἰς τὸ ἑλληνικὸν πιστοτέραν ὅσον οἶόν τε ἀπόδοσιν τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστουργήματος τοῦ Γαλλικοῦ Παρνασσοῦ ἡ ἐφημερὶς «Ἀθῆναι» εἶχε προκηρύξει διαγωνισμόν, καθ' ὃν, ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν αὐτῇ μεταφράσεων, ἐκρίθη ἐπιτυχὴς ἡ τοῦ μουσοτραφοῦς νέου κ. Ναπολ. Λαπαθιώτου, ὡς ἡ μᾶλλον ἀποδίδουσα, ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν, τὴν γλυκεῖαν χάριν καὶ τρυφερότητα τοῦ πρωτοτύπου. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, δι' οὓς τὸ ἀποθησαυρίζομεν ἐδῶ, θὰ τὸ ἀναγνώσουν—εἰμὲθα βέβατοι—μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν.